

jõhvikaid kõrge mää otsa. Ei olle kummalgi
sigaimist matal, kui omma pärrispaigas.

Nendafammoti ka pallawad maad omma
rohhud, wilja ja puud kannawad; kulumad
maad jälle omma isstandi pakkuwad. Ei
kanna meie Ma oues tule ja kulumad kões
ei winapuid egga palmpuid; ei kanna meie
põld risi; agga kulumema Ma willi ja pu,
kui on rukkis, mänd, kuusk ja kask, need
ei tahha enam Ahwrika maal sikkida. Mis
nago parraja soia-ehk kestmisse kulumema Ma
kohhased maastkaswajad lomad, neid siis
ka sojem ehk kulumem Ma, pikkema ehk lüh-
hema wahhe peäl nende pärriskohhasi, weel
sallib ja ommaks wastowõttab.

Agga maal ka omma and, sedda mõda
kuida sojema ehk kulumema Ma innimeste
ja ellawa lomade tarwidus. Kus ahhi paljo
puid kullutab, senna Jeesand enam ja joud-
samat metsa lonud. Kus wessi kassin, et
ei olle mitme pennikoorma peäl ei oiafest
egga hallikat leida, kuida sugu monne pal-
lawa Ma liwandummedes: senna Lõja arm

neidsuggusi puid ja rohtusi murretsenud kas-
wama, kelle lehhed alt otsago katta wiisi kof-
kaskwand, et wihamawet finnipeawad; ehk
kelle okstest, kui neid kaski murrad, hulk
mahla, selge kui hallika wessi, jookseb, was-
sind teekäia ja jannotawa lojusse jahhu-
tamisseks.

Moista sest, oh innimenne, Lõja armo-
nou! Et iggal maal omma hea ja and,
mis mitmel teisel maal ep olle ollemas:
se meid sunnib woõralt maalt sedda tar-
widusse asja otsima, mis omma Ma kelab;
se panneb laewad merrest merresse ja rannast
randa lifuma; se neid rahwast, mis monni-
sadda ja tuhhat pennikoormat teineteisest är-
ra, tarwidusse hädä läbbi tutwustanud;
se leige mailma innimeste armastusse os-
sasamist finnitab; se ristiusko ja targema
rahwa tundmist maalt male kannab ja kül-
wab; seeb siis lullepea ennamiste leige tar-
kusse ja tundmisse emmaks ja kaswata-
jaks olnud, ning weelgi on!